

C/ Nou del teatre, 16
17004 - GIRONA
Tel. 972 22 50 44
www.cinematruffaut.girona.cat
a.e: info@cinematruffaut.com

MEMBRE DE LA XARXA

NOT A PRETTY PICTURE

Estats Units, 1976

Direcció: Martha Coolidge

Guió: Martha Coolidge

Intèrprets: Reed Birney, Jim Carrington, John Fedinatz, Diana Gold

Durada: 83 min

Gènere: drama, documental

Idioma: anglès

Subtítols: castellà

Data d'estrena: 08/03/2024

Una pel·lícula que, certament, ni és ni vol ser bonica

Any 1975. En un "loft" atrotinat de Nova York, una cineasta aleshores debutant, Martha Coolidge, assaja amb uns actors (pràcticament tots ho van ser per a l'ocasió) com representar uns fets relacionats amb una experiència traumàtica de la pròpia vida: tretze anys abans, quan en tenia setze, va ser abusada sexualment per un noi que estudiava al mateix centre en què ho feia ella, que vivia en una residència de noies. L'abús, comés per qui no va acceptar que ella no compartís el seu desig i sobretot s'hi sotmetés, va passar amb el consentiment i/o la inhibició dels companys que es trobaven al mateix lloc. Després va arribar el rebuig o la burla d'altres companys i companyes que, d'aquesta manera, van encarnar la cultura de la violació: la culpabilització de la víctima amb el supòsit que ha incitat o provocat allò que ha patit. Ella, de fet, no tenia ni consciència de l'abús. Sentia vergonya, impotència i també una certa culpa.

Tretze anys després, doncs, Coolidge va abordar-ho amb "Not a Pretty Picture, el seu primer llargmetratge: una pel·lícula que, certament, ni és ni vol ser "bonica", però que per això mateix és un testimoni colpidor sobre el patiment d'una violència llargament consentida fins ara mateix. També ètic en la mesura que conté una reflexió constant sobre com representar-ho. En un territori que s'ha fet convencional entre el documental i la ficció, però que aleshores encara era força per explorar, Martha Coolidge mostra com assisteix a la representació de l'abús que va patir: hi ha alguna cosa d'assaig teatral i a la vegada de document sobre el procés de rodatge del film. D'aquí, també s'hi fan presents les converses amb els actors i actrius, entre les quals Amy Wright, l'única que va continuar una carrera interpretativa i de qui es fa saber que, passat el temps, s'encarna ella mateixa en l'època que va fer amistat amb Coolidge a la residència. Qui interpreta la cineasta és una noia (Michee Manenti) que també va ser abusada i que dona compte de la confusió amb què ho va viure: va acabar sentint llàstima pel seu violador creient que no havia volgut fer-li mal. Pel que fa a l'actor (Jim Carrington) que encarna l'abusador, diu que ha mantingut relacions sexuals amb dones

que li han fet pensar que volen ser violades. La rèplica de la cineasta és clau: una cosa és fantasiejar i una altra és ser forçada a fer el que realment no desitges. Carrington també reconeix que tem identificar-se amb la frustració de l'agressor i parla del fet que molts companys seus a l'època de la universitat que van forçar noies no creien que fos res anormal.

Film radicalment independent que va circular marginalment, llargament soterrat i així pràcticament inèdit entre nosaltres i en molts altres llocs, "Not a Pretty Picture" emergeix, quasi cinquanta anys després de la seva realització i a través de la seva restauració digital en 4K, com una obra fonamental en contra de la cultura de l'abús sistèmic a les dones. Qui escriu creu que no n'ha vist cap altra que es plantegi més profundament com representar-ho fent-ho a través de la forma degudament entesa com una qüestió moral: no hi ha possibilitat pel "voyeurisme" pervers perquè sempre es fa present la mirada de qui va ser víctima de l'abús. Veient com es representa com va ser abusada, arriba un moment en què Coolidge no ho suporta més. Ho va suportar prou per aportar la seva pel·lícula més personal i trencadora que, tanmateix, potser va fer possible que hagi continuat fent cinema d'una manera més convencional i a vegades interessant: "Escola de genis", "La noia de la vall". "El preu de l'ambició", "El príncep i jo", i un etcètera on potser poden (re) descobrir-se coses inesperades. Tanmateix, fa la impressió que cap pel·lícula seva és més valuosa que la primera. Així és que, agraint a Atalante que la distribueixi a l'estat espanyol, la gent del Cinema Truffaut ofereix la possibilitat de descobrir-la tres dies després del 8 de març.

Imma Merino Serrat
Col·lectiu de Crítics de Cinema de Girona